

Svajonių SODAS

Istorijų surašytoja Evelina Daciūtė • Istorijų paišytoja Rasa Kaper

Alma littera
VILNIUS / 2024

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*.

Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-6188-3

© Tekstas, Evelina Daciūtė, 2016, 2024

© Iliustracijos, Rasa Kaper, 2016, 2024

© Leidykla „Alma littera“, 2024

Turinys

Ketrios saulės	7
Skaniausias sausainis	21
Slaptas susitarimas	33
Svajonių sodas	41
Stebuklingas teptukas	51

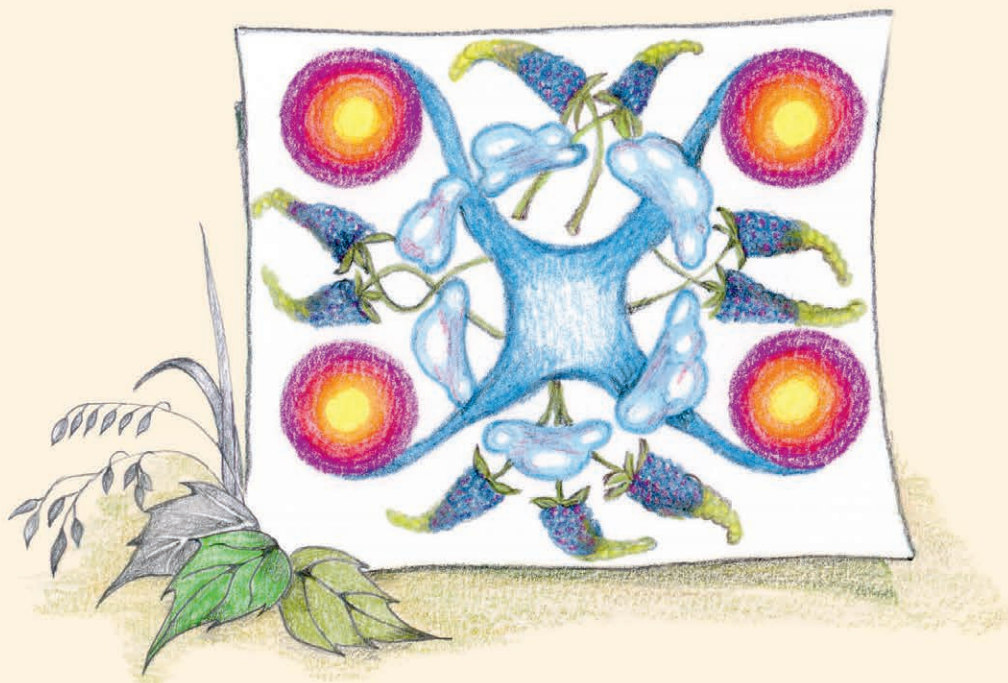

Keturios saulės

Kiekvieną šeštadienį, jei tik nelyja, Uršulė, susirinkusi pieštukus, kreideles, akvarelinius dažus ir piešimo lapus, traukia prie upelio ir ten panyra į mėgstamiausią užsiėmimą. Laikas tuomet tirpsta greičiau nei mamos pagaminti ledai, palikti saulės atokaitoje.

Vieną gražią šeštadienio popietę Uršulė išsitraukė iš spintos raudoną kepuraitę, po pažastimi pasikišo krepšelį su piešti skirtais turtais ir išskubėjo. „Puiki diena piešti, – džiaugėsi meškė. – Pati ta! Nepaprasta!“ Vos pasiekusi savo numylėtą vietą prie upelio, išdėliojo viską, ką atsinešusi, ir greit atsidūrė savame pasaulyje.

Netrukus kiekviename lapo kampe įsitaisė po saulę – iš viso keturios, nes piešimo lapai kažkodėl dažniausiai būna keturkampiai. Saulių spalvos mainėsi: tai blyškiai citrininė su raudona, tai apelsininė ar braškinė, tai vyšninė. Nuo lapo vidurio į visas puses per žydinčių lubinų labirintą ir pievą išdykėliškaitekėjo upelis, o viršuje it koks grietinėlės kremas pūpsojo debesys.

Liedama spalvas meškė neišgirdo, kaip paspirtuku pridedėjo Lukas.

– Sveika, Uršule!

– Labas, Lukai! – Uršulė atitraukė akis nuo piešinio.

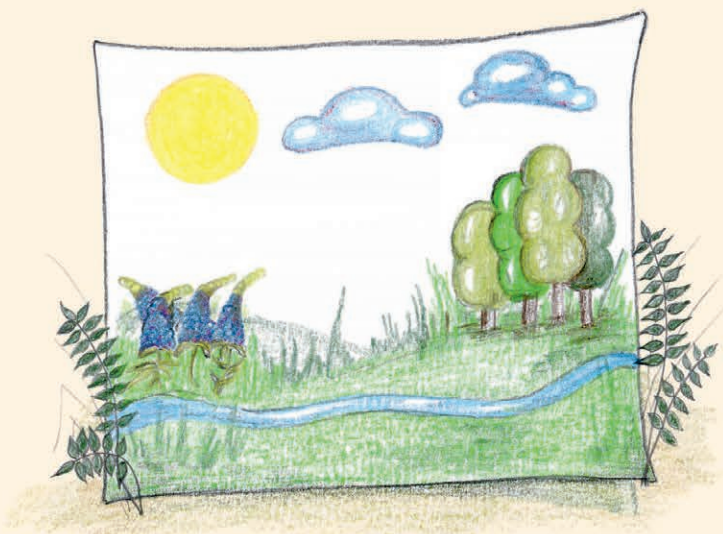
– Ką šikart nupiešei?

– Ką šikart
nupiešei?

Meškė mielai parodė. Lukas prisimerkė, pavertė lapą į kairę, paskui į dešinę, apsuko ratu.

– Įdomiai, įdomiai... – pratarė ir pasikasė pakaušį. – Tik keturių sauliu, Uršule, nebūna. Vienu metu – viena saulė. Geriausiai – kairiame lapo kampe. Geltona. Apvali ir geltona. Apačioje pieva ir upelis, tolumoje – medžiai. Upelis turėtų būt kaip siūlas, visai ne toks, kaip tu nupiešei – į visas puses. Ir lubinai su upeliu ne susimaišę, bet atskirai. O aš lekiu į Žemuogių pievelę. Iki!

Lukas nurūko, o Uršulė paėmė kitą lapą. Dabar nupiešė saulę kairėje, apačioje – pievą ir upelį lyg siūlą, atokiau – lubinų labirintą, tolumoje – medžių juostą.